

Người ấy sống mãi trong lòng tôi

[Văn mẫu lớp 8] - Những bài văn hay chủ đề viết về người ấy (bạn, thầy, người thân, ...) sống mãi trong lòng tôi, biểu cảm sâu sắc và cảm động nhất

Đề bài: Người ấy (bạn, thầy, người thân, ...) sống mãi trong lòng tôi.

Top 5 bài văn hay và xúc động nhất chủ đề "Người ấy sống mãi trong lòng tôi"

Bài số 1: Mẹ luôn mãi trong trái tim tôi

“Chắc hẳn trong trái tim mỗi người luôn có hình ảnh người mà ta yêu quý nhất: người đó có thể là ông là bà, người đó có thể là cha là anh chị em, những người thân yêu của ta, nhưng đó cũng có thể là hình ảnh bạn bè thầy cô giáo. Người mà tôi yêu quý gắn bó đó chính là mẹ tôi.

Từ thuở nhỏ đến giờ, mẹ là người gắn bó nhất với tôi. Vì ba tôi thường đi công tác xa nên mẹ là người gần gũi và cũng là người hiểu tôi nhất. Mẹ ở bên tôi bù đắp những gì mà ba không thể cho tôi. Vì vậy mà tôi rất yêu thương kính trọng mẹ. Tôi biết mẹ đã phải vất vả để nuôi tôi ăn học. Bàn tay mẹ đã chai sạn lại vì làm việc vất vả từ sáng tới chiều, nhưng đôi bàn tay đó vẫn không mất đi sự ấm áp. Khi áp tay mẹ vào má, tôi bỗng như được tiếp thêm sức mạnh để vượt qua khó khăn trên con đường tiến tới tương lai. Khi áp tay mẹ vào má, những nỗi buồn trong tôi bỗng tan biến, bù lại là một sự bình yên mà tôi chỉ có thể tìm thấy ở người mẹ yêu quý của tôi. Có thể bàn tay của mẹ không được trắng trẻo, được nở nà như bàn tay của những bà mẹ khác, nhưng đối với tôi bàn tay đó của mẹ là đẹp nhất, là ấm áp nhất trên đời này. Chắc hẳn tôi sẽ không thể tìm được đôi bàn tay nào giống như đôi bàn tay của mẹ – đôi bàn tay của tuổi thơ tôi.

Điều mà tôi thấy thích thú hai của mẹ chính là mái tóc của mẹ – mái tóc thơm mùi bồ kết. Tôi rất thích ngắm mẹ gội đầu. Tôi cảm thấy vui sướng khi nhìn những gáo nước được bàn tay mẹ dội xuống đầu. Thỉnh thoảng bắt chợt bắt gặp một sợi tóc bạc của mẹ, tôi lại thấy lòng trĩu xuống và chợt thấy thương mẹ quá. Khi nào rảnh rỗi, tôi lại nhổ tóc sâu cho mẹ. Lúc đó mẹ hỏi tôi về chuyện học hành hay chuyện bạn bè. Tôi kể cho mẹ nghe điểm 10 môn Toán hay điểm 8 môn Văn, hoặc kể cho mẹ nghe chuyện trong lớp, trong trường. Mẹ không khen tôi nhiều về điểm cao như một số bà mẹ khác mà chỉ động viên tôi và bảo tôi phải cố gắng hơn nữa. Đó chính là những giờ phút thật bình yên, thật hạnh phúc, là những giờ phút mà tôi nhớ nhất, mà tôi sẽ không bao giờ quên. Tôi biết rằng tôi sẽ không thể tìm được nơi nào thanh bình, nơi nào làm cho tâm hồn tôi được nhẹ nhõm hơn khi tôi ở bên mẹ. Và tôi không biết nếu như ông trời không sinh ra những người mẹ thì tôi sẽ tìm những lời an ủi tôi khi tôi buồn ở đâu, tôi sẽ tìm những lời động viên, khích lệ tôi tiến bước ở nơi đâu. Tôi thầm cảm ơn ông trời đã tặng tôi người mẹ tuyệt vời, tôi thầm cảm ơn ông trời đã ban cho những đứa trẻ thơ ngây những bà mẹ –

Người ấy sống mãi trong lòng tôi

món quà tuyệt vời nhất trên thế gian này.

Nhưng mẹ tôi cũng là người rất nghiêm khắc. Khi tôi mắc lỗi, mẹ nhìn tôi bằng ánh mắt giận dữ xen lẫn một chút nỗi buồn. Lúc đó, nhìn vào mắt mẹ, tôi thấy thật ân hận vì đã làm cho mẹ buồn. Nhưng giống như ba, mẹ cũng không đánh, không mắng tôi nặng lời mà chỉ nhẹ nhàng khuyên bảo tôi. Nhưng có lần vì quá giận dữ mà mẹ đã cầm roi đánh tôi vài cái. Khi đó tôi cảm thấy giận mẹ và nghĩ rằng chắc mẹ không còn thương tôi nữa. Tôi về phòng khóc rầm rức, nhưng không phải vì giận mẹ mà vì buồn, vì mẹ không còn hiền, không còn thương tôi nữa. Đó thật là một ý nghĩ trẻ con phải không các bạn? Tôi hôm đó, khi đang ngủ tôi bỗng cảm thấy hình như có ai đang vào phòng. Tôi khẽ mở mắt, thì ra đó chính là mẹ. Mẹ nhẹ nhàng bước vào, khẽ đắp lại chăn cho tôi. Bỗng tôi thấy giọt nước rơi trên má. Thì ra là mẹ đang khóc, có lẽ là mẹ không biết tôi đã tỉnh dậy rồi. Tôi bỗng nhận ra rằng, mẹ vẫn còn rất thương yêu tôi. Tôi biết mẹ đánh tôi chỉ vì thương tôi, chỉ vì mong tôi tốt hơn. Vậy mà tại sao tôi lại không hiểu được điều đó, tại sao tôi lại không cảm nhận được tình thương vô bờ bên của mẹ dành cho tôi. Tôi rất muốn ngồi dậy ôm mẹ và nói lời xin lỗi với mẹ nhưng tôi không dám và tôi chỉ biết nằm đó, nghe tiếng mẹ bước ra khỏi phòng và tôi chợt thấy cay cay nơi sống mũi. Và tôi biết có thể suốt đời, tôi sẽ không thể nào trả hết những gì mà mẹ đã cho tôi, những gì mà mẹ đã hi sinh vì tôi. Bây giờ tôi chỉ có thể cố gắng học thật giỏi, trở thành “con ngoan trò giỏi” để đền đáp công ơn của mẹ và để luôn nhìn thấy nụ cười rạng rỡ trên khuôn mặt của mẹ. Mẹ sẽ luôn là một chỗ dựa vững chắc nhất trong cuộc đời tôi, là nơi tôi có thể tìm thấy sự thanh bình, êm ả.

Đối với tôi, mẹ là người quan trọng nhất, là người tôi yêu quý nhất và là người đẹp nhất trong lòng tôi. Tôi sẽ cố gắng học giỏi, làm điều tốt để mẹ vui lòng và để mẹ không bao giờ phải buồn vì tôi. “Mẹ ơi! Con yêu mẹ vô cùng” – đó là câu nói mà tôi rất muốn nói với mẹ và chắc chắn rằng sẽ có lúc tôi nói câu đó với mẹ từ sâu thẳm trái tim tôi.”

Bài số 2: Những kỉ niệm đẹp cùng ông ngoại

Hẳn trong tất cả chúng ta, ai ai cũng giữ cho mình những hình ảnh những kỉ niệm đẹp của một người nào đó trong sâu thẳm trái tim. Và tôi cũng vậy, dành tất cả trái tim mình, tôi khắc sâu hình ảnh đáng kính người mà tôi yêu thương nhất trong đại gia đình thân yêu của tôi - ông ngoại.

Ngoại tôi giờ đã đi thật xa, những sâu thẳm trong trái tim tôi, hình ảnh ông không bao giờ phai nhạt. Một người đàn ông đẹp lão với vóc dáng thanh mảnh và đôi mắt sâu, cái cửa sổ tâm hồn đượm buồn nhưng tràn đầy sức sống. Đằng sau đôi mắt đó là bao nỗi nhọc nhằn, lo toan mà những vết nhăn chứng minh đã hằn sâu bên khóe mắt. Nhìn vào gương mặt với làn da ngăm ngăm của ông, có lẽ điều nổi bật nhất chính là đôi môi rộng và hàm răng trắng đều tuy tuổi đã cao. Bằng chính đôi môi này ông đã dành cho lũ cháu

Người ấy sống mãi trong lòng tôi

trẻ chúng tôi những nụ hôn ấm áp, và cũng chính bởi bàn tay chai sần, khô ráp này đã từng nhiều đêm vỗ về cho tôi ngủ, nhiều đêm nhọc nhằn chăm sóc tôi khi ốm mà không có ba mẹ bên cạnh. Ngoại tôi vóc dáng không cao lớn, vạm vỡ như những người đàn ông khác bởi bao lo toan, vất vả không còn làm ông tôi còn cường tráng như thời còn trai trẻ. Cho dù đã già nhưng ngoại tôi không có thậm chí đến một sợi tóc bạc nào, mái tóc cứ đen như thế mãi. Ngoại giản dị lắm, một bữa cơm đạm bạc với vài ba món, cũng chỉ diện bộ quần áo kaki màu xám đã cũ và vẫn đội dép quai hậu màu đen mà bà ngoại tôi đã kể rằng nó đã theo ông từ thời còn kháng chiến.

Ngoại tôi tính tình hiền lành, nhân hậu. Cái đức tính chăm chỉ làm lụng ấy không lúc nào làm ông có thể nghỉ tay. Bà ngoại tôi luôn nói rằng: "Ông là người chồng tốt nhất nhưng hơi độc đoán!" Có lẽ bà ngoại tôi nói đúng, nhưng tôi tin chắc rằng chính bởi sự độc đoán của mình, ông tôi đã nuôi nấng 10 đứa con nên người, ai ai cũng ngoan ngoãn, cũng học hành đến nơi đến chốn. Tuy vậy, ông ngoại chưa bao giờ dành sự độc đoán của mình cho lũ cháu chung tôi. Ông luôn dành cho chúng tôi sự yêu thương vô bờ bến trong từng cử chỉ dịu dàng, từng lời nói tràn ngập tiếng cười nhưng đằng sau là cả những bài học bổ ích.

Với ông tôi có nhiều kỉ niệm mà có lẽ rằng suốt cuộc đời này, không bao giờ tôi có thể quên được. Biết bao nhiêu kỉ niệm từ thời ấu thơ được ông bông bế, yêu chiều, được ông hát ru, được ngồi trên những chiếc xe đẩy ông làm,... Tất cả tuy giờ đã vào trong dĩ vãng.

Có một kỉ niệm mà tôi nhớ như in, không hề quên dù chỉ là một giây phút bé nhỏ về ngày hôm đó. Một buổi sáng, ông đã đạp chiếc xe quen thuộc của mình để lên nhà đón tôi, một buổi sớm mai thật vui và tràn ngập tiếng cười. Cả tối đêm trước, ông đã ngồi hí hục, làm không ngơi tay cho xong chiếc ghế nhỏ trên xe đạp cho tôi. Lúc ông lên nhà, tôi vẫn đang còn ngủ, nhưng không bởi vì thế mà ông đánh thức tôi dậy, ông ngồi ngắm tôi ngủ và còn hát ru tôi ngủ nữa. Nghe tiếng hát của ông, tôi vội choàng mình tỉnh dậy.

- Cháu gái cưng của ông không ngủ nữa à? - Giọng ông dịu dàng

- Dạ không. Để Đen dậy rồi ông ngoại chở Đen đi chơi nha!

Ông khẽ gật đầu. Ông đã tự mình cầm chiếc bàn chải để đánh răng cho tôi, lau mặt cho tôi. Ông vẫn đèo tôi bằng chiếc xe đạp cũ nhưng với chỗ ngồi mới hơn. Và tôi tin chắc rằng, tôi sẽ được chơi một món đồ chơi mới do ông mới tìm ra. Và quả thật vậy, với cả những anh chị họ của tôi nữa. Chơi cả ngày tôi cũng thấm mệt, sau khi được ông cho ăn, tôi ngã lãnh vào giấc ngủ. Ông còn mắng các anh chị vì làm ồn không cho tôi ngủ. Tối mẹ xuống đưa tôi về nhà nhưng tôi vẫn muốn ở lại bên ông. Mẹ mắng tôi một trận. Không hiểu sao hai hàng nước mắt cứ lãnh dài ra mãi trên gương mặt của một đứa trẻ khi ấy như tôi. Tôi ôm chầm lấy ông vì tôi biết thế nào ông cũng sẽ bênh vực tôi. Ông bế xốc tôi lên và nói với mẹ:

Người ấy sống mãi trong lòng tôi

- Tôi nay con để cháu ở lại ngủ với ông.

Và thế là mẹ về nhà. Tôi sung sướng vô cùng. Từng ngày lớn lên bên ông, cả tuổi thơ của tôi như ngập tràn trong hạnh phúc.

Vậy mà.... Ngày hôm đó, cả thế giới quanh tôi như sụp đổ khi ba trở về, báo tin ngoại mất. Tôi sững sờ, ngòai sụp xuống đất như một con búp bê vô hồn. Ông luôn là người thương yêu tôi nhất trên đời, là người luôn che chở, cưng chiều tôi. Vậy mà ông mãi ra đi, để lại trong tôi sự cô đơn và đau khổ. Tưởng chừng như khi ấy, tôi đã phải khóc cạn cả nước mắt, xung quanh như không còn một ai bên cạnh. Tôi không thể tin và cũng không bao giờ muốn tin kể từ nay tôi không được nghe ông kể chuyện, không được nghe tiếng ông vỗ về, không được ông chở trên chiếc xe đạp cũ, không còn ai đi giữa mưa chỉ để mang cho tôi chiếc áo khoác khi để quên áo mưa ở nhà và cũng không còn được ông ôm vào lòng ru ngủ nữa,...

Hôm nay đã sắp đến ngày giỗ ngoại, thế mà 10 năm đã trôi qua. Từ sau ngày ngoại mất, tôi chẳng thể nào ngủ được, đêm nào nhớ đến ngoại, những hạt pha lê mỏng manh cứ thế vỡ òa trên mí mắt. Nhưng thật sự, đâu có như thế nào, tôi vẫn phải đứng dậy như lời dạy của ngoại: "Dù sau này ngoại không bao giờ còn bên cháu gái cưng của ngoại nữa thì mỗi khi vấp ngã phải biết tự mình đứng dậy, phải trở thành một con người tốt, lúc nào cũng phải vui vẻ, mỉm cười trước cuộc sống".

Tôi sẽ mãi nhớ lời dạy của ngoại và không bao giờ quên được hình ảnh đáng kính của ngoại tôi, người luôn yêu thương và che chở, cưng chiều tôi trong suốt cuộc đời. "Con sẽ luôn nhớ những lời dạy đầy ý nghĩa của ngoại, nhớ mãi những câu chuyện và cả kho ca dao tục ngữ chẳng bao giờ vơi cạn của ngoại con và sẽ luôn làm theo lời ngoại dạy. Ngoại ơi! Đứa cháu gái ngoan hiền của ngoại yêu ngoại nhiều lắm!" Nếu giờ đây có riêng cho mình một điều ước tôi sẽ ước mình có thời gian bên ngoại để nói câu nói ấy, để hôn lên gương mặt ngoại, để xóa tan bao nỗi nhọc nhằn trong cuộc sống mà ngoại tôi - người đàn ông tôi yêu thương nhất đã phải trải qua.

Bài số 3: Cô vẫn mãi sống trong lòng em

*Dù năm tháng vô tình trôi mãi mãi
Có hay bao nhiêu lá rơi
Thầy vẫn đến như muôn ngàn tia nắng
Sáng soi bước em trong cuộc đời...*

Những ca từ trong trẻo của bài hát ấy lại khiến ta nhớ về một thời kỳ niệm, sống trong ánh hồng của tuổi thơ... Có bao giờ các bạn tự nghĩ rằng sẽ có một người làm thay đổi cuộc sống bạn? Có bao giờ các bạn tự tìm về những kỷ niệm về một thời cấp sách đến

Người ấy sống mãi trong lòng tôi

trường nơi đây ấp niềm tin, niềm yêu của thầy cô và những người bạn – Thầy cô đã chấp cánh cho chúng em bay cao, bay xa đến một tương lai tốt đẹp với những mơ ước. “Ăn quả nhớ kẻ trồng cây, uống nước nhớ người đào giếng.” Câu nói ấy luôn là hành trang cho chúng ta từ những bài học đạo đức đầu tiên, như một lời nhắc nhở chúng ta luôn phải luôn nhớ về công ơn thầy cô.

Riêng tôi, tôi sẽ luôn nhớ mãi về người cô đã để lại trong tôi một niềm mến thương vô hạn,... Có thể nói tôi đã từng là một cô học trò “cá biệt” của lớp 6A4 và là người luôn làm cô buồn lòng. Có phải vì thế mà cô Thảo - cô chủ nhiệm đáng kính của tôi luôn nhờ tôi làm hết việc này đến việc khác như kiêm luôn cả chức lớp trưởng. Với một cô học trò được coi là quậy như tôi thì cảm thấy đó là một niềm tự hào lớn lao trong tâm hồn bé nhỏ. Có một lần mẹ tôi đến lớp và nói với cô sao con bé học dở như thế mà cô lại cho nó làm lớp trưởng. Cả lớp cười phá lên chế nhạo tôi. Lúc ấy cảm giác của tôi thật là khó tả,... vừa buồn, vừa tức, vừa cảm thấy mình vô dụng, và “tâm hồn trẻ thơ ấy” như vỡ tan ra từng mảnh. Nhưng không, chính cô Thảo đã đứng ra bảo vệ tôi. Tôi vẫn nhớ mãi câu nói ấy: “Con là lớp trưởng của cô đấy!”. Vui thật, nhưng cũng buồn thật. Vui vì chính cô là thiên thần may mắn đã giúp “con bé siêu quậy ngày nào” nhưng buồn vì tại sao tôi nghịch phá cô như thế, làm buồn lòng như thế mà cô vẫn đứng ra bảo vệ cho mình? Tôi cảm thấy mình thật có lỗi. Một dấu chấm hỏi to tướng đặt ra trong đầu! Chính cô đã làm thay đổi con người tôi. Từ đó tôi luôn quyết tâm học thật tốt làm người con ngoan trò giỏi và kết quả đã minh chứng cho điều đó,... Năm tháng cũng dần trôi đi. Một cô bé ngày nào nay đã được mặc một chiếc áo dài trắng tinh bước vào cổng trường cấp ba. Một người bạn mới, một thầy giáo mới,... nhưng tôi vẫn không bao giờ quên được hình ảnh những thầy cô đã làm người đưa đò dạy dỗ, dìu dắt để tôi có được thành quả như ngày hôm nay. Và tôi đã rút ra được một chân lý của cuộc sống: “Trong rừng già, mình hét lên thế nào thì nó sẽ vang lên thế ấy,...”.

Bây giờ đã trưởng thành, tôi lại càng thấm thía thêm những lời khuyên răn, dạy bảo của thầy cô một cách sâu sắc, cất giữ nó trong một chiếc rương vô hình. Đó chính là hành trang cho tôi mang theo đến suốt cuộc đời. Thầy cô – những người đưa đò đã chở những học sinh chúng em đến những bến bờ tương lai tươi sáng bằng sự dìu dắt tận tâm, giàu nhiệt huyết “Dưới ánh mặt trời không một nghề nào cao quý hơn nghề nhà giáo”. Truyền thống tôn sư trọng đạo luôn là một truyền thống tốt đẹp của người Việt Nam. Chúng ta cần giữ gìn và phát huy nó. Mỗi người cô, người thầy đều cho chúng ta những lời dạy thật chân thành và quý báu. Chúng ta hãy tiếp thu và giữ gìn để truyền đạt lại cho những thế hệ mai sau.

“Nếu như người kĩ sư vui mừng khi nhìn thấy cây cầu mình vừa xây, người nông dân mỉm cười khi cả đồng lúa trở bông thì người giáo viên vui sướng và hạnh phúc khi nhìn thấy những học sinh của mình trưởng thành”.

Tôi tâm sự nhỏ: Thầy cô ơi, ước chi sống mãi cùng chúng em, ước sao người luôn có đủ nghị lực, lòng kiên nhẫn và tình yêu thương bao la để dìu dắt những thế hệ tương lai

Người ấy sống mãi trong lòng tôi

của đất nước, những đứa con còn non trẻ như chúng em, đến được bến bờ của hi vọng, mong người hãy thổi vào chúng em lòng nhiệt thành của sức sống tuổi trẻ, lòng kiên nghị để vững bước trên con đường đầy chông gai sau này. Dù thời gian năm tháng trôi qua thật nhanh đến thế nào đi nữa nhưng những bài học sâu sắc, nguồn kiến thức mà thầy cô mang đến cho chúng em luôn tồn tại mãi mãi.

Bài số 4: Tuổi thơ êm đềm cùng với bà nội không sao quên được

Tuổi thơ mỗi người gắn liền với những ngày tháng thật êm đềm. Tuổi thơ tôi cũng vậy, nhưng sao mà mỗi lần nhắc đến, lòng tôi lại rung động và xót xa vô cùng. Phải chăng... điều đó đã vô tình khơi dậy trong tôi những cảm xúc yêu thương mãnh liệt, da diết về người. Đó không ai khác ngoài nội.

Nội sinh ra và lớn lên khi đất nước còn trong chiến tranh lửa đạn. Do đó như bao người cùng cảnh ngộ, nội hoàn toàn "mù chữ". Đã bao lần, nội nhìn từng dòng chữ, từng con số với một sự thờ ơ, nội coi đó như một phép màu của sự sống và khát khao được cầm bút viết chúng, được đọc, được đánh vần. Thế rồi điều bà thốt ra lại đi ngược lại những gì tôi kể: "Bà già cả rồi, giờ chẳng làm chẳng học được gì nữa đâu, chỉ mong sao cháu bà được học hành đến nơi đến chốn. Giá như bà có thêm sức khoẻ để được chứng kiến cảnh cô cháu bé bồng hôm nào được đi học nhi?...". Một ước muốn còn con như thế, vậy mà bà cũng không có được!

Lên năm tuổi, bà tôi qua đời. Đó quả là một mất mát lớn lao, không gì bù đắp nổi. Bà đi để lại trong tôi ba xúc cảm không nói được thành lời. Để rồi hôm nay, những xúc cảm đó như những ngọn sóng đang trào dâng mạnh mẽ trong lòng.

Nội là người đàn bà phúc hậu. Nội trở nên thật đặc biệt trong tôi với vai trò là người kể chuyện cổ tích đêm đêm. Tôi nhớ bà kể rất nhiều chuyện cổ tích. Hình như bà có cả một kho tàng chuyện cổ tích, bà lấy đâu ra nhiều chuyện thú vị và kì diệu đến thế nhỉ??? Cũng giống như chú bé A-li-ô-sa, tuổi thơ của tôi đã được sưởi ấm bằng thứ câu chuyện cổ tích ấy. Tôi lớn lên nhờ chuyện cổ tích, nhờ cả bà. Bà là người đàn bà tài giỏi, đảm đang. Bà thông thạo mọi chuyện trong nhà ngoài xóm. Bà thành thạo trong mọi việc: việc nội trợ,... đến việc coi sóc tôi. Bà làm tất cả chỉ với đôi bàn tay chai sạn. Hình ảnh của bà đôi khi cứ hiện về trong kí ức tôi, trong những giấc mơ như là một bà tiên.

Nhớ rất rõ những hôm có chợ đêm, hai bà cháu đi bộ ra đó chơi. Khung cảnh hiện lên rực rỡ màu sắc ánh đèn, chợ thật đông vui với đầy đủ các thứ hàng hoá... và thêm cả trò chơi đu quay "sở trường". "Pằng! Pằng! Pằng!" Bà vẫy tay đưa mắt dõi theo." Bay lên nào! Hạ xuống thôi!... Bùm bùm chéo!..." Tôi thích thú vô cùng. Đêm về ngã vào vòng tay bà nghe bà ru và kể chuyện cổ tích. Giọng kể êm ái và đầy ngọt ngào đưa tôi chìm sâu vào giấc ngủ.

Người ấy sống mãi trong lòng tôi

... Mới đó mà đã hơn chục năm trôi. Chục năm đã đi qua nhưng "Bà ơi, bà à! Những kỉ niệm về bà trong kí ức cháu vẫn còn nguyên vẹn. Dù cho bà không còn hiện diện trên cõi đời này nữa nhưng trái tim cháu, bà còn sống mãi". Người bà trong linh hồn của một đứa trẻ như tôi cũng cũng giống như thần tiên trong chuyện cổ tích. Mãi mãi còn đó không phai mờ."Bà ơi, cháu sẽ ngoan ngoãn và cố gắng học hành chăm chỉ như lời bà đã từng dạy bảo, bà nhé."

Bài số 5: Khoảng thời gian đẹp đẽ bên người bạn thân mà tôi nhớ mãi

Trong cuộc đời của mỗi con người thì có lẽ thời gian đẹp nhất chính là tuổi thơ và tôi cũng vậy. Tuổi thơ của tôi cũng như bao người khác cũng vui chơi, cũng có bạn bè, cũng có những kỉ niệm thật đẹp Nhưng có lẽ sẽ không bao giờ quên đc một kỉ niệm đã làm tôi nhớ mãi.

Có lẽ tôi sẽ không bao giờ quên được kỉ niệm ấy, một kỉ niệm buồn nhưng tôi không sao quên được. Khi ấy tôi có một cô bạn thân, có thể nói là thân lắm. Nhưng con nít thì vẫn có những lúc giận hờn vu vơ rồi lại làm lành. Tôi nhớ có một lần bạn ấy vô tình làm hư con búp bê mà tôi thích nhất đã cho bạn mượn hôm trước và cũng đã xin lỗi nhưng vì quá thích con búp bê ấy nên tôi quá nên tôi đã giận bạn ấy. Cũng một thời gian khá dài chúng tôi không nói chuyện với nhau, thực ra thì lúc ấy tôi buồn lắm nhưng những suy nghĩ trẻ con của tôi là bạn ấy sai thì phải năn nỉ mình chứ. Sau đó tôi đã suy nghĩ về hành động của mình nhưng vẫn cho là mình đúng. Rồi mẹ tôi thắc mắc là vì sao hai đứa chúng tôi không cùng đi chơi nữa và tôi đã kể hết mọi chuyện cho mẹ nghe. Mẹ tôi nói rằng: "Con cũng biết là bạn ấy không có cố ý rồi mà, vì sao còn giận bạn ấy nữa. Dù sao thì bạn ấy cũng đã xin lỗi con rồi mà". Tôi đáp lại mẹ "Con không biết nữa nhưng có thể là bạn ấy ghen tị vì con có một con búp bê đẹp nên đã làm hư nó". Mẹ tôi từ tôn khuyên "Nếu bạn ấy ghen tị với con thì đã không cần xin lỗi con mà phá hư xong thì thôi". Lúc ấy tôi vẫn khẳng khẳng cho rằng mình làm đúng và mẹ nhẹ nhàng nói "Trong cuộc sống không ai không phạm sai lầm nhưng quan trọng là họ biết tự nhận ra sai lầm của họ. Cũng như bạn con biết bạn ấy sai và xin lỗi. Còn con, con có biết mình đang sai để nhận ra không?"

Tôi vẫn cãi "Con sai nhưng nếu con xin lỗi thì bạn ấy chắc cũng sẽ không tha cho con đâu". Mẹ đã nói "Con người đều có lòng vị tha con à và mẹ tin rằng bạn ấy sẽ không giận con nữa đâu vì con đã nhận ra sai lầm của mình mà". Sáng hôm sau tôi đã xin lỗi bạn ấy nhưng nghĩ rằng bạn ấy sẽ không tha cho tôi đâu vì tôi đã làm sai mà. Nhưng khi vừa nghe câu xin lỗi của tôi thì bạn ấy đã mỉm cười và nói "Bạn không có sai, tất cả là do mình. Mình đã làm hư con búp bê của bạn." Tôi chỉ cười và nghĩ thầm những gì mẹ đã nói đúng. Và sau đó chúng tôi lại thân thiết với nhau như ngày nào. Những ngày không đến trường chúng tôi thường cùng nhau ra công viên thả diều, nhay dây, Nhưng rồi một ngày, tai họa cũng đổ lên đầu chúng tôi. Cũng như bao ngày khác, chúng tôi cùng

Người ấy sống mãi trong lòng tôi

nhau ra công viên chơi ném bóng, lúc ấy bạn ấy lỡ tay ném trái bóng mạnh tay quá nên cũng văng đi khá xa, tôi giận quá đã hét lên “Minh không chơi với bạn nữa, bạn ném mạnh vậy sao mình chụp được?”

Và bạn ấy đã chạy ra nhặt trái bóng và một chiếc ô tô lao đến tông thẳng vào bạn rồi vọt đi luôn. Lúc ấy tôi hoảng quá không biết phải làm gì và chạy đến bên bạn ấy. Bạn ấy đã mỉm cười và nói với tôi: “Chúng ta mãi là bạn thân nha, tha lỗi cho mình đi. Mình nhặt lại được bóng cho bạn rồi nè”. Nói xong thì bạn nhắm mắt lại và tôi đã nghĩ rằng bạn ấy chỉ ngủ quên mà thôi. Tôi gọi mãi mà bạn vẫn không tỉnh dậy rồi mẹ tôi chạy ra gọi tôi về như thường ngày. Tôi kể cho mẹ nghe mọi chuyện và mẹ đã gọi ba mẹ bạn ấy đến rồi đưa tôi về nhà. Mấy ngày sau, không thấy bạn ấy đi học cũng không thấy qua nhà rủ tôi đi chơi. Tôi hỏi mẹ thì mẹ nói: “Bạn ấy đã đến một nơi rất xa, xa nơi này nhiều lắm con à”. Lúc ấy tôi thầm trách bạn ấy đã đi chơi xa mà không rủ mình, thật quá đáng mà không biết nơi bạn ấy đi chơi có đẹp không nhỉ? Nhưng rồi cái suy nghĩ ấy đã thực sự biến mất trong đầu tôi khi tôi đã hiểu ra rằng, cái nơi xa ấy không là gì khác mà có lẽ là thiên đường vì mẹ tôi đã nói, người tốt nhất định sẽ được lên thiên đường mà.

Cho đến bây giờ, có thể nói tôi đã khôn lớn nhưng tôi vẫn không hiểu tại sao trên đời này lại có những người quá vô tâm đối với người khác và quá vô tâm đối với bạn tôi, cướp đi sinh mạng của bạn ấy và rồi lao vút đi. Tôi không biết họ có ăn năn, hối hận về những gì đã gây ra cho người khác không nhưng tôi nghĩ sẽ là không. Nếu mọi người trên thế giới này đều không quá vô tâm như vậy thì có lẽ sẽ không phải quá nhiều người phải chết. Giá mà lúc ấy, người lái chiếc ô tô đâm chết bạn tôi dừng lại và đưa bạn ấy vào bệnh viện thì có lẽ bạn ấy đã được cứu sống nhưng mà người ấy đã không làm như vậy. Tại sao lại thế? Tôi nghĩ bản thân mình phải sống thật tốt và có ý nghĩa vì luôn có một thiên thần bên cạnh luôn ủng hộ cho tôi mà. Tôi chỉ có một ước muốn là tất cả mọi người đều phải có trách nhiệm trước những việc mình làm vì ai cũng sẽ phạm sai lầm nhưng quan trọng là họ sẽ sửa chữa sai lầm đó như thế nào.

» **Xem thêm:** Tuyển tập [văn mẫu lớp 8](#) - những bài văn hay và chọn lọc nhất